

Arrest

nr. 221 249 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient, samen met haar minderjarige dochter, op 19 juni 2018 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een "ander familielid" van een Unieburger, op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze wenst haar in België verblijvende oom die de Nederlandse nationaliteit bezit te vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 12 december 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 17 december 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.06.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.06.2018 gezinshereniging aan met haar oom, zijnde [J.A.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Marokko (IG7206708), afgeleverd op 15.12.2016 te Tanger, met diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat betrokkene in de periode na de aflevering van het paspoort diverse malen heen en weer reisde tussen Marokko en Schengen, en schijnbaar in diverse landen verbleef (Spanje/Nederland/België)

- 'certificat de non propriété' n°L822951 dd. 13.08.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezat en bijbehorend 'attestation de non assujettissement d l'IR sur les revenus fonciers / a la taxe 'd'habitation et a la taxe des services communaux' n°287/18 dd. 08.08.2018 (afgeleverd op basis van een verklaring op eer vanwege betrokkene): echter, deze documenten hebben betrekking op de situatie in augustus 2018, wanneer betrokkene reeds in België verbleef. Ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'certificat de non emploi' n°6765 dd. 10.08.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene tot op datum van het attest niet tewerkgesteld was in Hay Zaitouna (19e annexe): echter, dit attest zegt enkel iets over Hay Zaitouna, terwijl uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt waar betrokkene de afgelopen jaren verbleef. Uit het voorgelegde reispaspoort blijkt alvast dat ze diverse malen heen en weer reisde tussen Marokko en Schengen (wat op zich al een tegenaanwijzing is van haar aangehaalde onvermogen). Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter het gegeven dat betrokkene niet zelf economisch actief was, ook inhoudt dat ze geen inkomsten had en onvermogen was.

- bewijzen geldstortingen vanwege derden aan derden dd. 29.05.2017, 23.06.2017, 06.09.2017 en 11.09.2017; bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 10.08.2017, 15.09.2017 en 06.01.2018: uit deze documenten blijkt geen steun aan betrokkene

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (diverse huurovereenkomsten handelshuur voor een handelspand op het adres [...] te 2060 Antwerpen met bijbehorende stortingen; betalingen werkloosheid; betalingen kindergeld)

- attesten dd. 19.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en haar minderjarige dochter als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Oud-Turnhout

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 27.09.2005 ononderbroken in België verblijft. Van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 19.06.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige dochter die haar vergezelt. De gezinshereniging van [B.K.R.] overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

[...]

Artikel 52 bepaalt het volgende:

[...]

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

(eigen onderlijning)

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

(eigen onderlijning)

4.

Verwerende partij interpreteert de wet en meer bepaalt artikelen 47/3 Vreemdelingenwet te beperkend en dus foutief.

In de wet staat enkel vermeld dat eisende partij “ten laste” moet zijn van de referentiepersoon of dat hij moet “deel uitmaken” van het gezin van de referentiepersoon.

In casu staat niet vermeld dat hij het bewijs moet leveren van ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin reeds in het land van oorsprong, zijnde Marokko.

Het ten laste zijn in België wordt in de bestreden beslissing an sich niet betwist. Het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in België wordt ook niet betwist.

Eisende partij voldoet derhalve aan de voorwaarden van artikel 47/3 Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond en dient te worden vernietigd.

5.

Ter ondersteuning van het standpunt van eisende partij verwijst hij naar volgende passage:

“Wanneer ben je ‘ten laste’? Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden vóór je aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden.

Het gaat dus niet om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen.”

In deze passage van de site van Kruispunt Migratie en Integratie (<http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste>, geraadpleegd op 30.10.2015) wordt benadrukt dat het bewijs van materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, moet worden geven.

In casu wordt niet verwezen naar het feit dat deze voorwaarde reeds vervuld had moeten zijn op het moment dat eisende partij in Marokko verkeerde.

Nee het dient voorafgaand de aanvraag te worden aangetoond.

In casu, heeft eisende partij meer als voldoende aangetoond ten laste te zijn van haar Nederlandse oom en dit reeds voor een periode van 6 maanden gezien de aanvraag ook werd gedaan nu reeds meer dan 6 maanden geleden.

Sinds haar aankomst verblijft zij immers bij haar oom. Hij staat in voor zijn kosten en lasten.

Eisende partij verbleef ook steeds bij hem en verblijft er tot op de dag van vandaag ook nog steeds. Het feit dus dat hij ten laste is van haar oom en dit reeds sinds haar aankomst in België, is dan ook meer dan voldoende aangetoond.

6.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

7.

Ondergeschikt, minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

[...]

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Ook al zou Uw Raad van oordeel zijn dat de verwerende partij het recht zou hebben om het bewijs van ten laste zijn te vragen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, ondanks het feit dat dit niet in de wet wordt vermeld, dan nog dient de verwerende partij redelijk en zorgvuldig te werk te gaan, quod non.

Had verwerende partij vragen of twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 47/1, 2° juncto artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Unieburger of in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de Unieburger, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Hierbij wordt gemotiveerd omtrent elk van de door verzoekster overgemaakte stavingsstukken, waarbij wordt uiteengezet waarom deze niet volstaan als afdoende bewijs dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Er wordt in deze tevens, onder verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd aangaande de elementen opgenomen in voormelde wetsbepaling. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de motieven die in de bestreden beslissing prijken, niet voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan is niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad neemt aan dat verzoekster met de schending van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, tevens doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]"

2.7. Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

2.8. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat verweerder het begrip 'ten laste' foutief heeft geïnterpreteerd. Zij stelt dat nergens in voormelde wetsbepalingen is voorzien dat het bewijs van ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin betrekking dient te hebben op de situatie in het herkomstland. Verzoekster betoogt dat het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin eveneens betrekking kan hebben op de situatie in België, waarbij zij stelt dat in de bestreden beslissing als dusdanig niet wordt betwist dat zij alhier ten laste is en deel uitmaakt van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon.

2.9. De Raad kan verzoekster evenwel niet volgen in haar betoog. In deze dient de Raad op te merken dat het geenszins de bedoeling kan zijn geweest van de wetgever om middels artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een "catch-all"-bepaling voor familieleden die derdelanders zijn om tot verblijf in België te worden gerechtigd. De door verzoekster vooropgestelde interpretatie – waarin België kan worden beschouwd als land van herkomst in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet – houdt in dat het zou volstaan dat een familielid die derdelander is, zonder voorafgaand aan zijn komst naar België een gezin te hebben gevormd met de referentiepersoon, dan wel te diens laste te zijn geweest, naar België reist om deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, dan wel te diens laste te vallen en vervolgens verweerder confronteert met een "fait accompli"-situatie om te worden toegelaten tot verblijf. Nergens in de wettekst, noch in de voorbereidende werken dienaangaande, kan voor dergelijke vooropgestelde interpretatie van voormelde wetsbepaling enige steun worden gevonden.

2.10. De Raad wijst er in deze ook op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting betreft van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Het past dan ook de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie te bekijken.

2.11. In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), wordt duiding gegeven bij het begrip "land van herkomst" in de zin van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG. De Raad wijst erop dat in overweging 31 van het arrest wordt gesteld dat het land van herkomst, in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ten laste van een burger van de Unie te zijn, "de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen". Deze passage van het arrest betreft een antwoord op de vraag naar welke staat dient te worden gekeken voor de beoordeling alwaar men ten laste moet zijn geweest, waarin "de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen" wordt geponeerd als correcte interpretatie in plaats van "het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde". Uit niets blijkt dat "de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen" hetzelfde land kan uitmaken als het "gastland", d.i. België. De staat waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen hoeft weliswaar niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, doch moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt. In deze blijkt uit overweging 34 van voormeld arrest ook dat het Hof van Justitie het "land van herkomst" – waarmee wordt bedoeld het land waarvan het familielid van de burger van de Unie komt – invult als zijnde Bangladesh (d.i. het land waarvan de betrokken familieleden afkomstig zijn) en niet als zijnde het Verenigd Koninkrijk (d.i. het land waar de betrokken familieleden thans samen met de burger van de Unie verblijven).

2.12. Er dient in deze ook te worden verwezen naar overweging 99, derde streepje van de conclusie van de advocaat-generaal L. A. Geelhoed verstrekt in het kader van de zaak Jia van het Hof van Justitie, waarin als volgt wordt gesteld: *“Artikel 1, sub d, van richtlijn 73/148 moet aldus worden uitgelegd dat het begrip „ten laste komend” betrekking heeft op de situatie waarin een familielid van een burger van de Unie economisch afhankelijk is van die burger van de Unie om het bestaansminimum te bereiken in het land waar hij normaal gesproken woont, niet zijnde de lidstaat waar hij vergunning tot verblijf aanvraagt, en dat deze situatie een structureel karakter heeft.”* Tevens kan worden verwezen naar de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, waarin omtrent het begrip *“ten laste zijn”* als volgt wordt gesteld: *“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).*” (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad, p. 5). Het arrest Jia en de mededeling van de Commissie hebben weliswaar betrekking op de familieleden in het kader van artikel 2, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG, doch er kan niet worden ingezien waarom het begrip *“land van herkomst”* in het kader van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG – dit zijn de overige familieleden, zoals in casu het geval – anders zou dienen te worden geïnterpreteerd dan in het kader van artikel 2, punt 2 van dezelfde richtlijn. Er anders over oordelen – en stellen dat het begrip *“land van herkomst”* in het kader van de *“andere familieleden”* wel het gastland, d.i. België kan omvatten – zou ertoe leiden dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet de *“andere familieleden”* een recht op verblijf toekent, onder gunstigere verblijfsvoorwaarden dan de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Gelet onder meer op de vaststellingen gemaakt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin dit rechtscollege stelde dat *“[z]oals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, [...] namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan [volgt] dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”,* lijkt een meer gunstige behandeling van de familieleden in ruime zin, geen steun te vinden in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake gezinshereniging. In hetzelfde arrest wees het Europees Hof van Justitie ook op considerans 6 van de richtlijn 2004/38/EG dat het vergemakkelijken van de binnenkomst en het verblijf voor de ruimere familieleden dient te worden gekaderd binnen de overweging om *“de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”*. Het verstrekken van gezinshereniging aan vreemdelingen die enkel voor het eerst in België deel komen uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, gaat verder dan het handhaven van een reeds bestaande eenheid van een gezin.

2.13. Gelet op bovenstaande, kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd, waar zij stelt dat het – voor de toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet – volstaat dat zij aantoonde in België *“ten laste”* te zijn of deel uit te maken van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon. België kan niet worden beschouwd als land van herkomst, zoals bedoeld in laatstgenoemde wetsbepaling.

2.14. De verwijzing naar een passage op de website van het *“Kruispunt Migratie en Integratie”* doet geen afbreuk aan bovenstaande. Losstaand van de vaststelling dat nergens in de geciteerde passage wordt voorgehouden dat het zou volstaan dat een vreemdeling aantoonde *“ten laste”* te zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger in België, wijst de Raad erop dat bijdragen, gepubliceerd door het Kruispunt Migratie en Integratie (thans: Agentschap voor Integratie en Inburgering) geenszins bindend zijn. Verzoekster kan zich hier niet op baseren om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

2.15. Waar verzoekster aldus nogmaals benadrukt dat zij sinds haar aankomst in België bij haar Nederlandse oom verblijft, die ook instaat voor haar kosten en lasten, toont zij hiermee niet de onwettigheid van de bestreden beslissing aan. De loutere overtuiging van verzoekster dat de criteria van verweerder *“veel te streng zijn”*, volstaat evenmin. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekster de concrete motieven van de bestreden beslissing verder onbesproken laat, zodat deze overeind blijven.

2.16. De Raad wijst er verder nog op dat het tot de verantwoordelijkheid van de aanvrager van de verblijfsaanvraag behoort om zijn aanvraag te stofferen met alle nuttige stukken (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoekster kon derhalve niet de verwachting koesteren dat verweerder aanvullende informatie of verheldering aangaande haar persoonlijke concrete situatie zou opvragen.

2.17. Gelet op voorgaande, heeft verzoekster niet aangetoond dat verweerder incorrect, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de aangehaalde wetsbepalingen zou hebben gehandeld bij de beoordeling van haar aanvraag.

2.18. Wat betreft de opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, ontbreekt elke concrete uiteenzetting van de wijze waarop voormeld beginsel en voormelde bepaling door de bestreden beslissing werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.19. Verzoekster voert in een derde middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Eisende partij heeft alhier haar familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen ligt nu in België. Hieromtrent kan er geen enkel discussie zijn, gezien zij bij haar oom woont.

Een terugkeer naar haar land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.20. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

2.21. Verzoekster toont niet aan dat de familiale band tussen haar en haar oom – die beiden meerderjarig zijn – voldoende “hecht” is, opdat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Dit volstaat reeds om de aangevoerde schending van het gezinsleven niet te weerhouden. Ten overvloede, waar verzoekster gewag maakt van een “*inmenging*” in haar gezinsleven, dient de Raad op te merken dat er in casu sprake is van een eerste toelating. In dergelijke situatie oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dient er ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM te geschieden. Verder kan de Raad ook enkel opmerken dat verzoekster op geen enkele wijze het bestaan aantoonde van onoverkomelijke hinderpalen die haar verhinderen haar gezinsleven in haar herkomstland, dan wel Nederland – waarvan de referentiepersoon de nationaliteit heeft – verder te zetten. Evenmin toont zij aan waarom haar private belangen – met name het verder in België verblijven teneinde haar familiale relatie met haar oom te onderhouden, ondanks het feit dat zij niet aantoonde te voldoen aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging – zwaarder zouden moeten doorwegen dan de belangen van de Belgische Staat bij de handhaving van de verblijfsreglementering. De loutere overtuiging van verzoekster dat de bestreden beslissing haar onnoemelijk veel schade zal toebrengen, volstaat niet. Wat betreft het privéleven, wijst de Raad erop dat de niet nader gespecificeerde “*sociale en economische belangen*” die verzoekster in België zou hebben ontwikkeld sedert haar aankomst in juni 2018, geen zodanige bijzondere feiten of omstandigheden zijn dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA